

Etika: 45. Lékařská pomoc při umírání se stále nazývá „asistovanou sebevraždou“

Přirovnávat asistované umírání k sebevraždě není jen zastaralé nebo zavádějící – je to ve skutečnosti škodlivé.

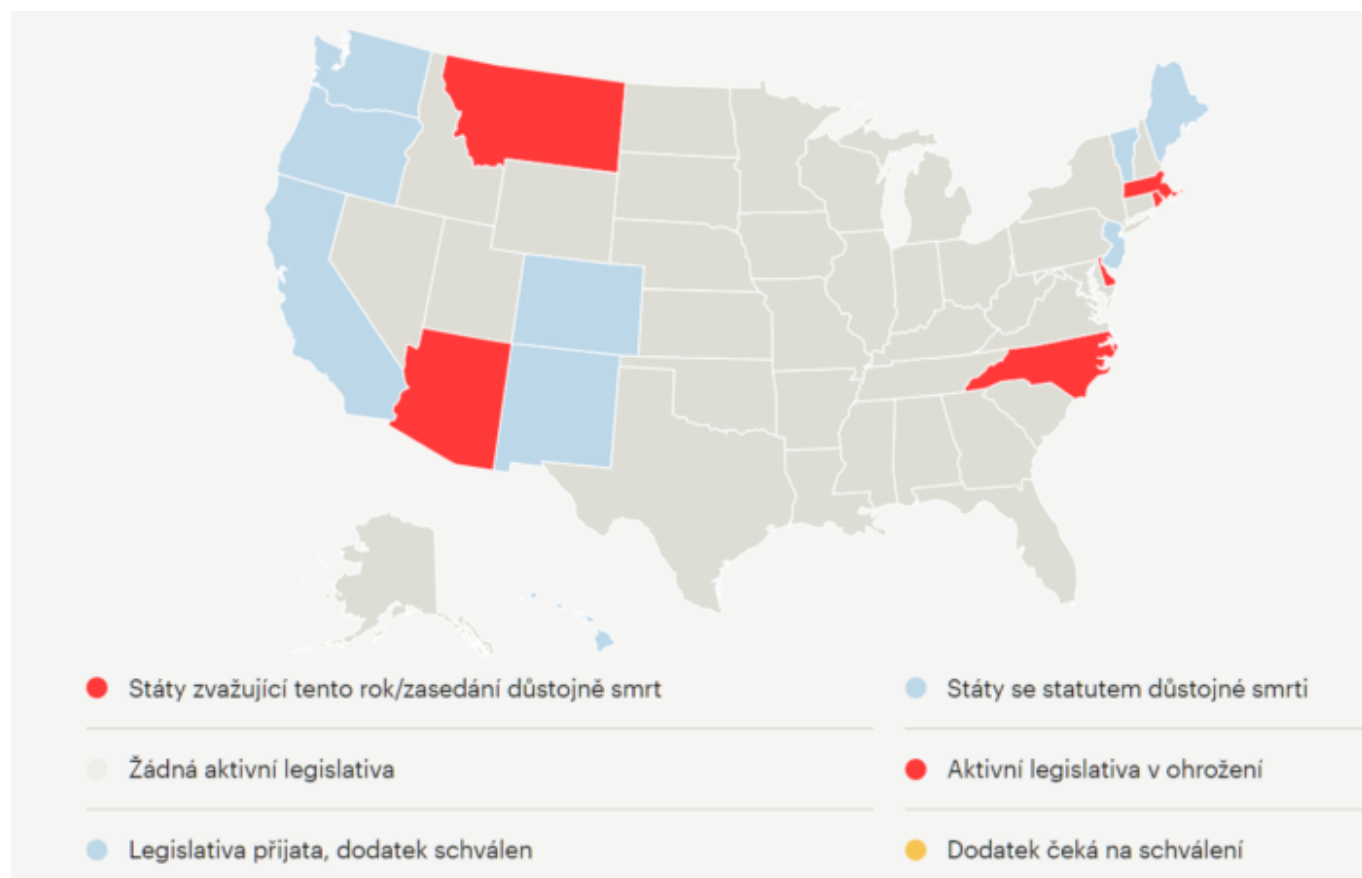

Etika

Lékařská pomoc při umírání se stále nazývá „asistovanou sebevraždou“

antropolog vysvětluje problém v terminologii

[Několik států](#) kolem USA v současné době zvažuje, zda legalizovat lékařskou pomoc při umírání nevléčitelně nemocných pacientů. [Více než 20 %](#) Američanů již žije ve státě s přístupem k lékařsky asistované smrti. Navzdory tomuto rychle se měnícímu právnímu klimatu zůstává jazyk pro popis tohoto nového způsobu smrti překvapivě zastaralý.

Termín, který nadále dominuje [mediálnímu pokrytí](#) tohoto [problému](#), je „asistovaná sebevražda“. Americká lékařská asociace používá termín „[sebevražda za asistence lékaře](#)“.

Rychlý pohled na [Google Trends](#) ukazuje, že [devětkrát](#) více lidí hledá výraz „asistovaná sebevražda“ než „asistované umírání“.

Jako [kulturní antropolog](#) vím, že to, jak něco pojmenujeme, určuje, jak o tom přemýšlíme. Až donedávna bylo primárním termínem v angličtině pro účelovou, dobrovolnou vlastní smrt „sebevražda“. Kromě mučednictví nebo oběti neexistoval žádný jiný způsob, jak odkazovat na úmyslnou vlastní smrt.

Ale časy se změnilly. Za posledních 25 let, od doby, kdy Oregon uzákonil [první zákon o asistovaném umírání](#) v USA, zabírá lékařsky asistovaná smrt novou právní a morální kategorii. Asistovaná smrt je lékařskou odpovědí na zničující realitu smrtelné nemoci.

Přirovnávat asistované umírání k sebevraždě není jen zastaralé nebo zavádějící – je to ve skutečnosti škodlivé.

Strávila jsem pět let sledováním pacientů, rodin a lékařů zapojených do asistovaného umírání v Americe a viděla jsem, jak škodlivá může být tato kombinace.

Ve své nové knize „[The Day I Die: The Untold Story of Assisted Dying in America](#)“ zkoumám složitost a omezení možností, kterým čelí lidé, kteří usilují o asistované umírání.

Nabitý termín

Až do 19. století byla sebevražda ve Spojených státech považována za zločin, který se trestal konfiskací majetku zesnulého a odepřením křesťanského pohřbu.

Ačkoli sebevražda – ale ne pomoc k ní – byla dnes dekriminální, zůstává silně stigmatizována. [Jak píše](#) filozof [Ian Hacking](#): „Zprávy o sebevraždě mezi námi mají okamžitou odezvu: hrůzu.“

Označování asistovaného umírání za „sebevraždu“ zasahuje do společenských tabu a morálního pohoršení, které obklopuje akt sebevraždy.

Toto stigma může vést k tomu, že velmi nemocní pacienti skrývají svou touhu usilovat o asistované umírání před svými blízkými ze strachu, že budou souzeni za „sebevraždu“, takže pacienti zůstanou bez kritické podpory.

Také to představuje problém pro nevyléčitelně nemocné pacienty, kteří si silně přejí být osvobozeni od svého utrpení, ale jejichž náboženství považuje spáchání „sebevraždy“ za hřích.

Jeden oddaný pacient bez domova z Portlandu s konečným selháním ledvin strávil poslední chvíle vědomí, než vypil smrtící léky, trýznivým přemýšlením, zda mu Bůh odpustí, že ukončil svůj život.

Jak jsem zjistila během svého výzkumu, spojení asistovaného umírání se sebevraždou někdy způsobuje, že se rodiny v procesu zármutku cítí izolovaně. Někteří se bojí, že budou zahanbeni za to, že „napomohli“ k „sebevraždě“ své milované osoby, a museli svůj smutek maskovat.

Valerie, jejíž starší matka v roce 2018 použila oregonský zákon o asistovaném umírání, řekla svému nadřízenému v práci o matčině zvolené smrti. Vydal ze sebe „tiché zasténání“ a nevyjádřil žádnou soustrast nad její ztrátou.

„Po tomto setkání jsem podrobnosti prozradila pouze důvěryhodným přátelům a rodině,“ řekla mi Valerie. „Přidalo mi to vrstvu smutku a vynaložení energie ve snaze zjistit, jaká by mohla být něčí reakce.“

Odborníci na truchlení nazývají tento typ truchlení „[disenfranchised grief](#)“ – skrytý zármutek, který není společností plně uznáván nebo dokonce povolen kvůli způsobu, jakým někdo zemřel, například v důsledku předávkování drogami nebo in utero.

Lékařská procedura

Od svého počátku byly zákony o asistovaném umírání v Americe navrženy tak, aby mobilizovaly nástroje medicíny ke zmírnění utrpení na konci něčího života. Tyto zákony vymezují jasnou hranici mezi asistovaným umíráním a sebevražedným činem.

První národní zákon o asistovaném umírání, Oregonský zákon [Death with Dignity Act](#) z roku 1997, uvádí, že „Činnosti podniknuté v souladu se zákonem nesmí za žádným účelem představovat sebevraždu, asistovanou sebevraždu, zabití z milosti nebo vraždu podle zákona.“

Roger Kligler, lékař a pacient s rakovinou, který [žaluje](#) stát Massachusetts za své právo zemřít, řekl: „Nazývat to sebevraždou znamená, že nemluvíme o problémech konce života.“

Účast medicíny a pacientova sociální síť, píše [psychiatři John Michael Bostwick](#) a [Lewis Cohen](#), jsou tím, co odlišuje asistované umírání od sebevraždy.

Asistovaná smrt je kolaborativní a schválená systémem podpory pacienta – nikoli jednostranná a skrytá.

„Když se podřídí žádostem o usnadnění umírání, [lékaři] nenapomáhají sebevraždě ani nepáchají vraždu,“ píše Bostwick a Cohen. „Rozdíl mezi klinickou sebevraždou a jinými typy rozhodnutí na konci života vyžaduje novou formulaci.“

Klíčové rozdíly

Nevyléčitelně nemocní pacienti, kteří hledají asistovanou smrt, nejsou sebevrazi. Bez konečné prognózy nemají žádnou nezávislou touhu ukončit svůj život.

Ve skutečnosti musí předepisující lékaři ve své klinické práci dodržovat rozdíl mezi asistovaným umíráním a sebevraždou pomocí screeningu na duševní onemocnění, jako je deprese (která je [klinicky spojena](#) se sebevražednými myšlenkami).

Pacient, který vykazuje jakékoli známky mentálního postižení, musí podstoupit další vyšetření odborníkem na duševní zdraví.

Pacienti, kteří při umírání usilují o lékařskou pomoc, již také nehledí na délku života s otevřeným koncem. Aby měli nárok na asistovanou smrt ve státech s těmito zákony, musí být již na pokraji smrti – tedy do [šesti měsíců](#) od konce svého života. Tito pacienti nestojí před smysluplným rozhodnutím mezi životem a umíráním, ale mezi jedním druhem smrti a druhým.

Jak [se stále více států](#) blíží k legalizaci asistovaného umírání, je načase, abychom zrevidovali a vylepšili náš kulturní lexikon týkající se této vznikající praxe konce života. Lékařsky asistovaná smrt definitivně potřebuje vlastní jazykovou a pojmovou kategorii.

Anita Hannig

[The Conversation](#)

Anita Hannig

Anita Hannig

Anita Hannig je docentkou antropologie na Brandeis University, kde vyučuje medicínu, náboženství a smrt a umírání. V posledních letech se Hannig stala vůdčím hlasem v oblasti gramotnosti smrti v Americe a poskytovala rozhovory pro Washington Post, USA Today a Boston Globe. Její články se objevily mimo jiné v Cognoscenti, Undark Magazine a Seattle Times. Hannig získala bakalářský titul v oboru antropologie na Reed College a magisterský titul a doktorát z antropologie na University of Chicago. Její nová kniha *The Day I Die: The Untold Story of Assisted Dying in America* byla nyní vydána.

-krk-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)